

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Frederik Buch som Dekorator (Sofus Wolder, DK, 1913).
Nordisk Films Kompagni.

Ns 1048/a (pdf: p. 2-12)

Ns 1048/b (pdf: p. 13-17)

Det Danske Filminstitut
/ Danish Film Institute

Fr. Buch
som
Prædiker og Dekorator

Fr Buch kommer drivende ned
ad faden. Han stanser udenfor et Hus,
hvorpå der er ophængt en Plakat, som bærer
Parketten "En støbelsmedker og Dekorator"
antages. Man henvender sig "Hvem o. f."

Da han har hørt den, vender han sig
mod Publikum med Belysningen: det er lige meget
for mig, hvorpå han varde vandrer ind
gennem Parken.

2) Man ser Buch træde ind i et
stort Lokale, hvor flere Vende er udført
med at stoppe støbler, save & hævle. Buch
staar og ser sig om, medens han forle-
gent drejer Hånden mellem Hænderne. Mesteren
kommer hen til ham; de taler sammen
Mesteren peger paa Skalene, som Vendene
arbejder med, ligesom spørgende: det kan
de vel. Buch svarer afværgende ud med
Hånden "Ork ja". Mesteren peger paa
et Fag flad arrangerede Parkierer. Ja,
naturligvis minder Buch.

Der er Pajer afgjort, og Buch lægger

Kat og Frakke.

Et Bud kommer ind og gives
 Mesteren et brev. Han læser det, og
 vinker end at Buch, som derefter
 kigger Skrivelsen igennem; den har følgende
 Indhold.

" Høi Fredskammeret Bekræftes!

Efter at være flyktet ind fra Kancelli,
 vil jeg gerne have mine Dagligstue møbler
 efteret og omstoppede, ligesom der skulde
 konges Parkieren, færdig og. Det maa
 endelig gøres snarest, da jeg skal have
 et større Besøg en af de nærmeste
 Dage

Arbøden

P. Jørgensen

Prosseren

Prædgate 170"

Det skal jeg nok besørge, siger
 Buch, Mesteren nikker, og Buch spør
 sig Overkøj og for helige en klasse

3)

Remedier udleveret: Lempokke, Sav,
Flammer og andet Værktøj samt en
større Trappeskizze

3) Kuch spekulerer skoleligt nedad
Gaden. Det bliver selvfølgelig for ham
at balancere med den lange Wiener-
stige. Efter at have gennem et Par sken-
ninger, kommer der en Bøgent og skubler
ham ud paa Gaden, derinde har han
voersø at holde sig med sine Føyer.

Kuch trækker videre, og saa ^{oplyse} han,
der er Oplysning herne paa Gjovet. Da
han naar derhen, er der samlet saa
mange ellensker, at det ikke er ham
muligt at se noget. Han staaer paa Tærne
dækker sig, men alt uden Held. Saa
tager han beslutsomt Stigen, alene den
ud og kravler hvejs med Sav, Lempokke
og det øvrige Værktøj.

Da han er næst tiltop, viser hans
Føyer, at det er for tungt, der slaas.
Han føyler med stemme af Trængsel:

4)

"Jü, der fik du den", nu du
nu skikke ham en igen. Han
bøjer sig frem og kigger, følgende Højets
farg - og saa nudscher Hammeren fra
ham og ned over Tærne paa en alde
Herre, denne farer op og lægger sig
med Pøkken efter Buch, der ved Højet
bliver saa forskrækket, at han taler
Limpokken ned i Hovedet paa en Dame
med en stor Hat.

Der bliver nu almindelig Op-
standelse, Buch kales ned, samler
sine Fager sammen under Jorden
og Høj og forsvinder i Løb.

4)

Buch lukkes ind i et Kælder,
hvor maad etableret stam kutter vil
kutter, over en Løb byer Jorden
og Portierer, paa fulvet byer ^{er} apstallet
Billeder, Bunker o. l.

Buch stam stille lige indenfor

5)

Arven og kloer sig meget betænkelig
i hovedet; det her ser alt andet
end morsomt ud. Hun gaar rundt,
føler paa Stolene, løfter paa Jærdenerne

Arven gaar op og Fruen kommer
ind og straks er Buchs knust et
stort Smil. Fruen peger op mod
Kurdier og Dore, hvorledes hun vil
have Jærdener og Poterne anbragt; hun
viser, at Bordet vrides og udpeger
et Par Stole, hvis Skjæmme trænger
til at forbedres.

Buch nikker overlegent; det skal
han nok ordne altsammen til Her-
skabs fulde Tilfredshed, og saa for-
svinder Fru Lorenzen.

Da Arven igen har lukket sig,
skuer Buch paa sig og ser betænkelig
ud, saa tager han sig sammen med
et Adskjed sigende "Hav skat god helhed",

9

og dermed tager han fat.
Han rejser først Skjæret henne ved
Kendtes for at henge fardenerne op.
Der er mange og lange Skjæter, som
sløber dem efter sig op ad Trinen. Da
han er kommet op, har han selvfølgelig
glemt Hammer og Jern ned på julest.
Saa skal han ned igen, hvor der
naturligvis ikke gaaer for sig uden
at han udvikles i et af Skjæterne
og sætter Benet ynderen det; de sorte
Trin rutscher han ned af og ligger spredt
lende på julest udviklet i fardenskjæret

Efter at være kommen fri, saa han
fat i Hammeren og nogle voldsige Spiger,
hvormed han saa snart skærer hulvers

Han frier nu et Skjæte fardin over
fardenskjæret og ivaler vsk, hæl Enderne
henger lig; han synes amsterkis, at Skjætet
er for langt, tager en stor Saks op af
Lommen og med Tungen i den ene Mund
vis klipper han en god Bred af, saa Skjæ-
tet henger i Skøjde med Kendtes barmen.

41/

Han samle Enderne i en Knude og slaar dem med et af de store Torn' fast i Væggen. Samme Skudfast gaar færdiglykke stumer to; det ene Fag er nu flot drapereret. Buch kriver ned og gaar bylandts tilbage i Thien for med Hovedet paa skraan at betragte det fuldførte Kunstværk, desovre tager han sig ikke iagt for en paa fulvet staaende Bærte, som ikke kan modstaa Trykket af Buchs Krop, da han velker over den, og som derfor udparceller sig i adskillige Stykker, som Buch derefter skyndsomst indpakker i et Stykke af Portieren, kaster ind under Popen.

Da kommer Turen til Bordet. Buch gaar hen og rækker ned det, det vilkes stillet. Han prøver Benene, det ene redder loit. Buch tager Hammersen og slaaer et Spii gennem Pladen ned i Benet. Bordet ned-bliver at rulle, og saa griber Buch Popen. Han sætter først ganske lidt af det ene Ben, og lægger sig derefter paa alle fire for at se om det nu er loden.

Desværre har han højet lidt for meget
 af, og næppe saa en Riv af det andet
 Ben, men saa se det rent galt. Han
 bliver ~~eftertraanden~~ bekvæmlig, men da
 Bordpladen eftertraanden kommer til at
 indtage en Retning som Frederiksberg
 Bølge, man kan hi det igen; ~~ved~~ at
 at save for meget af det Ben, kan se
 slog met, for det tidlige velvære
 Bord eftertraanden et grumme sørgeligt Ad-
 seende, og da senere endelig se Blevet lige
 høje, man Buch losse sig for Alene for
 overhovedet at kunne se ind under det, de
 afsøvede Kenschjæker gave samme Vej som
 Renterne af den skudsøvede Buste, nemlig
 ind under Sofaen.

Buch forsviger drevet at hærge
 et Par Billeder op; naturligvis kommer
 han flasket i Thedet for Pønnen, og Billeder-
 ne ~~forsvinder~~ ^{forsvinder} som Stagede som Bordene. En
 Hylde for kan antagst paa Væggen og en
 Figur ovenpaa, men da kan gave noget
 tilbage for at abrygte sit Væde, skyder
 det alle met, og Buch flyer med Fodlen de
 ulovlige Renter ind til det øvrige
 under Sofaen.

den staar mi tilbøje at reparere
 Skolene. Buch vender Bunden vejret paa
 dem og staa deuffter et Opulid's behaerksom
 med Haenderne i Liden. Laa tager han Recken
 af Jardenne, nogle Kriseer og et Par Betsch
 der har daktet over Skolene, og stopper det
 hele op under Ladet. Han vender Skolen
 net om igen og prøver, om det mi har hjul-
 pet; det har det, og med Stokker glæder
 han hen over Ladet.

Laa kommer Turen til den store Kone-
 skol, der synes særlig medtaget. Buch vender
 op og ned paa den, men mi kniber det med
 at finde Stopningsmateriale. Laa, der staa
 ja Bogskabet henne i Hjørnet. Han løfter
 hen og anbringer Kloer, tager en Skubel
 Bøjle og bærer dem meget anbragt hen til
 Skolen, hvori han stopper dem op; et Par
 af Bøjlerne er for store, saa river han
 Blodene ud og bruger dem som Fylt,
 medens Bændene anbringes under Sofalen
 ved de andre Paricheder.

Bøjlerne forslaa imidlertid intet
 i den store Skol. Buch der sig om og
 oplyser saa et nyt Skab i Skulens andet
 Hjørne. "Jeg maa se, om der er noget der,
 jeg kan bruge." Han anbringer Skabet, og staa

glad Hænderne sammen. Skabel en fylde
 med dunnede, her er alt, hvad han betrag-
 tes. Han tager en hel Bænk uden mere
 mere at vise, hvor det er, og pucker det
 stolt og under den næsten umættede
 Skol.

Medens han arbejder med at anbringe
 de gode Læge under Tædet, lister Huseb's Hat
 sig ind gennem den halvtåbne Dør. Da
 Buch får Øje paa den, lokker han den
 hen til sig, og da han får fat i den,
 går den samme Vej som Solatkebojet.

Buch rører sig at for Holen vort,
 da Døren går helt op og Huseb's Frue
 med en kindstyggende Bevægelse for Norderen
 lyder et Par foder (en Dame og Herrer) ind i Skolen.

Da Fruen opdager Jæderne's flokke An-
 bringelse, slår hun Hænderne sammen i
 Forferdelse, og synker naturligt ned i den
 Skol, hvor Hakkens er anbragt. Fruen vender
 sig væmmende mod Buch, der har truk-
 ket sig helt tilbage i Skolen, medens forhen
 har den stolte Skole med at holde sig
 alvorligt. Men pludselig skanser Fruen
 lyttende. Hun hører Hakkens yndelige
 stien, men er ikke klar over, hvor Lyden
 kommer fra. Gode følelser studser og alle
 ser sig søgende om. Bitch står og holder
 sig i Bøjskabet, beskæftiget af Læker, som

han omrinder ikke kan tilbageholde. Sel-
skabet vender sig forbavset imod ham,
men i samme stund går han omkring
og giver sig til at polere paa Skabet, man
kan dog se paa hans Ryg, hvor det bliver
ker i ham.

Geskæbet vedbliver at lykke, indtil Buch
ikke kan holde det ud længere. Han vender
sig latterkræslende og peger paa Stolen, hvor
den ^{Frøen} stadig sidder. Den mandlige fæst beder hen,
de rejse sig og vender derefter Stolen om
med Benene i Tæppet. Ad sprængte Kæben un-
de Damernes Forførelse, medens Buch alar-
mer sig paa Laurine af freid, saa kaller Herren
noget Kjøde ud og derefter en Buntke kender
hvoriblandt flere meget intime Samfund,
beholdningsgenstande, der fra de to Damer
til at føre til og ride dem ud af Fude-
rens Hænder.

Buch er dødsensdødig, men nu
kommer Havnen i Form af Selskabs Vrede,
og et Gjælk efter er han smidt ud.

5) det sluttede kommer han tilbage til
forbavset, men da bliver spøjst, om Pagen
er i orden, svarer Buch med overlegen festens
Ja.

Y nogle stund går Løven op, og int
skyeren forsvinder og Tæppe samt det beizlode
Paa. Forsvinden forklarer rædende, hvad der er
sket, medens den ubehagelige Øent kravler ind
under et Bord. Han kaldes frem og smides ud, og
da inden Løven lukkes for ham som Afkædsbilien en
Kun Pagsmule over Hovedet.

Fr. Buch kommer drivende ned ad Gaden. Han standser udenfor et Hus, hvorpaa der er ophængt en Plakat, som bærer Paaskriften "En Møbelsnedker og Dekorater antages. Man henvender sig Stuen o. G." Da han har læst den, vender han sig med Publikum med Bevægelsen: det er lige meget for mig, hvorefter han rask vandrer ind gennem Porten. 2.

Man ser Buch træde ind i et større Værksted hvor flere Svende er ifærd med at stoppe Møbler, save og hamre. Buch staar og ser sig om, medens han forlegent drejer Hatten mellem Hænderne. Mester kommer hen til ham, de taler sammen. Mesteren peger paa Stolene, som Svendene arbejder med, ligesom spørgende: Det kan De vel. Buch slaar arværgende ud med Haanden "Ork Ja". Mesteren peger paa et Fag flot arrangerede Portierer. Ja, naturligvis, mamer Buch. Saa er Sagen afgjort og Buch lægger Hat og Frakke. Et Bud kommer ind og giver Mesteren et Brev. Han læser det, og vinker saa ad Buch, som derefter kigger Skrivelsen igennem, den har følgende Indhold: Hr. Snedkermester Petersen. Efter at være flyttet ind fra Landet, vil jeg gerne have mine Dagligstuemøbler efterret og omstoppede, ligesom der skulde hænges Portierer og Gardiner op. Det maa endelig gøres snarest, da jeg skal have et større Selskab en af de nærmeste Dage. Erbedigst. P. Sørensen. Grosserer. Bredgade 170. Det skal jeg nok besørge, siger Buch, Mesteren nikker og Buch ifører sig Overtog og faar tillige en Masse Remedier udleveret: Limpotte, Sav, Hammer og andet Værktøj samt en større Trappestige. 3.

Buch spankulerer stolteligt nedad Gaden. Det kniber selvfølgelig, for ham at balancere med den lange Wienerstige. Efter at have generet et Par Mennesker, kommer der en Betjent og skubber ham ud paa Gaden, derude har han værste at holde sig med sine Sager. Buch trasker videre, og saa opdager han, der er Opleb henne paa Hjørnet. Da han naar derhen, er der samlet saa mange Mennesker, at det ~~vilde~~ ikke er ham muligt at se noget. Han staar paa Tærne dukker sig, men alt uden Held. Saa tager han ubesluttsom Stigen, slaar den ud og kravler tilvejs med Sav, Limpotte og det øvrige Værktøj. Da han er naaet tiltops, viser hans Fagter, at det er to Drengene, der slaes. Han fægter med Armene af Ivrighed "Tju, der fik du den, vil du nu stikke ham en igen. Han bøjer sig frem og tilbage, følgende Slagets Gang, og saa rutscher Hammeren

2. fra ham og ned oven Tæerne paa en ældre Herre, denne farer op og ligger ud med Stokken efter Buch, der ved Slaget bliver saa forskrækket, at han taber Limpotten ned i Hovedet paa en Dame med en Stor Hat. Der bliver nu almindelig Opstandelse, Buch hales ned, samler sine Bøger sammen under Spark og Slag og forsvinder i Løb. —4—

Buch lukkes ind i et Værelse, hvor en Del Møbler staar hult til bulter, over en Stol ligger Gardinerne og Portiererne, paa Gulvet er opstabled Billeder, o. l. Buch staar stille lige udenfor Døren og kler sig meget betænkelig i Hovedet, det her ser alt andet end morsomt ud. Han gaar rundt fæler paa Stolene, læfter paa Gardinerne. Døren gaar op og Fruen ind og strax er Buchs Ansigt et stort Smil. Fruen peger op mod Vinduer og Døre, hvorledes hun vil have Gardiner og Portiere anbragt, hun viser, at Bordet vrikker og udpeger et Par Stole, hvis Stopning trænger til at udbedres. Buch nikker overlegent, det skal han nok ordne altsammen til Herskabets fulde Tilfredshed og saa forsvinder Fruen. Da Døren igen har lukket sig, staar Buch paany og ser betænkelig ud, saa tager han sig sammen med et Udtryk sigende "Man skal jo til det" og dermed tager han fat. Han rejser først Stigen, henne ved Vinduet for at hænge Gardinerne op. Der er mange og lange Stykker og han slæber dem efter sig op ad Trinene. Da han er naaet op, har han selvfølgelig glemt Hammer og Søm nede paa Gulvet. Saa skal han ned igen, hvor der naturligvis ikke gaar for sig uden at han indvikles i et af Stykkerne og sætter Benet igennem det, de sidste Trin rutscher han ned og ligger sprællende paa Gulvet, indvikles i Gardintøjet. Efter at være kommen fri, faar han fat i Hammeren og nogle vældige Spiger, hvormed han saa paany stiger tilvejs. Han fører nu et Stykke Gardin over Gardinstangen og haler væk, til Enderne hænger lige, han synes inddlertid, at Stykket er for langt, tager en stor Saks op af Lommen og med Tungen i den ene Mundvig, klipper han en god Bid af saa Stykket hænger i Højde med Vindueskarmen. Han samler Enderne i en Knude og slaar dem med et af de store Søm fast i Væggen. Samme Medfart faar Gardinstykke Nummer to, det ene Fag er nu flot draperet. Buch triner ned og gaar baglæns tilbage i Stuen for med Hovedet paa skraa at betragte det fuldførte Kunstværk, desværre tager han sig ikke iagt for en paa Gulvet staaende Buste, som ikke kan modstaa Trykket af Buchs Krop, da han vælter over den, og som derfor udparcellerer sig i adskillige Stykker, som Buch derefter skyndsomt indpak-

3. Kør i et Stykke af Portieren og kaster ind under Sofaen. Saa kommer Turen ~~frapp~~ til Bordet. Buch gaar hen og rokker ved det, det vrikker stærkt. Han prøver Benene, det ene sidder løst. Buch tager Hammeren og slaar et Spir gennem Pladen ned i Benet. Bordet vedbliver at rokke og saa griber han Saven. Han saver først ganske lidt af det ene Ben og lægger sig derefter paa alle fire for at se om det nu er i Orden. Desværre har han taget lidt for meget af og napper saa en ^{Bid} Kniv af det andet Ben, men saa er det rent galt. Han bliver betænkelig, men da Bordpladen efterhaanden kommer til at indtage en Retning som Frederiksberg Bakke, maa han til det igen, ved stadigt at save for meget af det Ben, han er ilag med, faar det tidligere velvoksne Bord efterhaanden et grumme sørgeligt Udseende, og da Benene endelig er bleven lige høje, maa Buch lægge sig paa Maven og for over hovedet at kunne se ind under det, de afsavede Benstykker gaar samme Vej som Resterne af den ituslaaede Buste, nemlig ind under Sofaen. Buch forsøger derefter at hænge et Par Billeder op, naturligvis rammer han Glasset i Stedet for Sømmet og Billederne forsvinder paa samme Maade som Bordbenene. En Hylde faar han anbragt paa Væggen og en Figur, men da han gaar noget tilbage for at betragte sit Værk, styrter det hele ned og Buch fejer med Foden de tiloversblevne Rester ind til det øvrige under Sofaen. Der staar nu tilbage til at reparere Stolene. Buch vender Bunden iveauet paa dem og slaar derefter et øjeblik betænksom med Hænderne i Siden. Saa tager han Resten af Gardinerne, nogle Aviser og et Par Betræk, der har dækket over Stolene og stopper det hele op under Sædet. Han vender Stolen ret om og prøver om det nu har hjulpet, det har det og med Stolthed glatter han hen over Sædet. Saa kommer Turen til den store Lænestol, der synes særligt medtaget. Buch vender op og ned paa den, men nu kniber det med at finde Stopningsmaterialet, jo, der staar jo Bogskaabet henne i Hjørnet. Han løber hen og aabner Dørene, tager en Stabel Bøger og bærer dem meget anstrengt hen til Stolen, hvori han stopper dem op, et Par af Bøgerne er for store, saa river han Bladene ud og bærer det som Fyld, medens Bindene anbringes under Sofaen ved de andre Rariteter. Bøgerne forslaar imidlertid intet i den store Stol Buch ser sig om og opdager, saa et nyt Skab i Stuens andet Hjørne. Jeg maa se, om der er noget der, jeg kan bruge. Han aabner Skabet og slaar glad Hænderne sammen. Skabet er fyldt med Linned, herer alt, hvad han behøver. Han tager en hel Bunke uden nærmere at vise,

hvad det er og putter der stolt op under den næsten umættelige Stol. Medens han arbejder med at anbringe de grove Sager under Sædet, lister Husets Kat sig ind gennem den halvaabne Dør. Da Buch faar Øje paa den, lokker han den hen til sig og da han faar fat i den, gaar den samme Vej som Dække-
tejet. Buch naar lige at faa Stolen vendt, da Døren gaar helt op og Husets Frue med en undskyldende for Uordenen byder et Par Gæster, en Dame og Herre ind i Stuen. Da Fruen opdager Gardinernes Anbringelse, slaar hun Hænderne sammen i Forfærdelse og synker naturligt ned i den Stol, hvor Katten er anbragt. Fruen vender sig harmdirrende mod Buch, der har trukket sig helt tilbage i Stuen, medens Gæsterne har den største Møje med at holde sig alvorlige. Men pludseligt standser Fruen lyttende. Hun herer Kattens ynkelige Miaven, men er ikke klar over, hvor Lyden kommer fra, ogsaa Gæsterne lytter og alle ser sig søgende om. Buch staar og holder sig i Bogskabet, bristefar-
dig af Latter, som han omsider ikke kan tilbageholde. Selskabet vender sig forbavset imod ham, men i samme Nu gør han omkring og giver sig til at pole-
re paa Skabet, man kan dog se paa hans Ryg hvor det klukker i ham. Selskabet vedbliver at lytte, indtil Buch ikke kan holde det længere. Han vender sig latterskraalende og peger paa Stolen, hvori Fruen stadigt sidder. Den mandlige Gæst beder hende rejse sig og vender derefter Stolen om med Benene i Vejret. Ud springer Katten under Damernes Forfærdelse, medens Buch slaar sig paa Laarene af Grin, saa haler Herren nogle Bøger ud og derefter en Bunke Linned hvoriblandt flere meget intime Dameunderbeklædningsgenstande, der faar de to Damer til at fare til og rive dem ud af Finderens Hænder. Buch er daansæf-
dig, men nu kommer Hævnen i Form af Selskabets Vrede og et Øjeblik efter er han smidt ud.

5.

Lidt slukøret kommer han tilbage til Værkstedet, men da Mester spørger om Sagen er i Orden, svarer Buch med overlegen Gestus Jo. I næste Nu gaar Døren op og ind styrter Grossererfruen samt det besøgende Par. Grosserereren forklarer rasende, hvad der er sket, medens den uheldige Svend kravler ind under et Bord. Han hales frem og smides ud og under Døren lukkes faar han som Afskedshilsen en Kurv Savsmuld over Hovedet.

ind
Stolen y farsen
Fruen ind
a ind
betankning
Lurpe
gledning
Rusten
Rundel
Skilbred
Stolen opst